Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul central, judecător – Suvac Sergiu
Dosarul nr. 2ri-478/25
2-25154182-02-2ri-10122025

D E C I Z I E

11 mai 2026 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice
din cadrul Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând recursul declarat de avocatul Sîrbu Ion, în interesele SC „Emcom E&E" SRL,
împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 06 noiembrie 2025,
emisă la cererea introductivă depusă de avocatul Sîrbu Ion, în interesele SC „Emcom E&E" SRL, cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „PRO Tenc Cons",

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei

La 03 noiembrie 2025, avocatul Sîrbu Ion, acționând în interesele SC „Emcom E&E" SRL, a înaintat cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „PRO Tenc Cons".

În motivarea cererii introductive s-a invocat că la 31 iulie 2025, între SRL „PRO Tenc Cons" și SRL „Emcom E&E" a fost încheiat un contract cu privire la executarea de către debitor a unor lucrări de tencuieli, în temeiul căruia creditorul urma să achite contravaloarea lucrărilor executate, respectiv potrivit actului de verificare a decontărilor reciproce din 12 august 2025, semnat de ambele părți, debitorul figura cu o datorie de 150.000 lei față de creditor.

Astfel, creditorul a susținut că neexecutarea obligației de plată confirmă existența unei creanțe certe, lichide și exigibile și denotă incapacitatea de plată a debitorului, justificând intentarea procedurii de insolvabilitate. Creditorul a menționat că a respectat procedura prealabilă, prin notificarea debitorului, epuizarea procedurii de mediere și informarea Serviciului Fiscal de Stat cu privire la intenția de a depune

cererea introductivă.

În consecință, creditorul a solicitat admiterea cererii introductive, constatarea incapacității de plată și intentarea procedurii de insolvabilitate față de SRL „PRO Tenc Cons”, aplicarea măsurilor de asigurare și validarea creanței sale în cuantum de 150.000 lei.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 06 noiembrie 2025, cererea introductivă depusă de avocatul Sîrbu Ion, în interesele SC „Emcom E&E” SRL, a fost restituită.

Solicitarea recurentului

La 28 noiembrie 2025, (*în interiorul termenului prevăzut la art. 8 alin. (1) al Legii insolvabilității*), avocatul Sîrbu Ion, în interesele SC „Emcom E&E” SRL a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 06 noiembrie 2025, solicitând casarea încheierii instanței de fond și soluționarea prin decizie a problemei în fond cu primirea spre examinare a cererii introductive.

În motivarea cererii de recurs s-a reiterat că la 31 iulie 2025, între SC „Emcom E&E” SRL și SRL „PRO Tenc Cons” a fost încheiat un contract cu privire la executarea unor lucrări de tencuieli, în baza căruia debitorul urma să achite contravaloarea lucrărilor executate.

Totodată, potrivit actului de verificare a decontărilor reciproce din 12 august 2025, debitorul figura cu o datorie de 150.000 lei față de recurentă.

Astfel, întrucât obligația nu a fost executată, iar somația transmisă debitorului și procedura de mediere nu au condus la recuperarea creanței, recurenta a depus cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate, iar prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 06 noiembrie 2025, cererea a fost restituită.

Recurenta a susținut că instanța de fond a interpretat și aplicat eronat dispozițiile Legii insolvabilității, reținând că suma de 150.000 lei nu depășește pragul de 10 salarii medii pe economie și prin urmare, nu ar exista temei pentru intentarea procesului de insolvabilitate.

În opinia recurentei, depășirea acestui prag constituie doar o prezumție legală a incapacității de plată și nu exclude posibilitatea creditorului de a depune cererea introductivă atunci când creanța este inferioară pragului legal, dar debitorul se află în imposibilitate reală de a-și executa obligațiile pecuniare scadente. În acest sens, recurenta a invocat că debitorul nu și-a executat obligația de plată, nu a răspuns somațiilor, nu s-a prezentat la procedura de mediere și nu a demonstrat existența unor mijloace financiare sau bunuri suficiente pentru stingerea datoriei.

De asemenea, recurenta a susținut că potrivit art. 21 alin. (1) din Legea insolvabilității, instanța este obligată să admită spre examinare cererea introductivă depusă cu respectarea condițiilor legale, fără a soluționa la această etapă existența

efectivă a incapacității de plată. Verificarea situației financiare a debitorului urma să fie realizată în perioada de observație, cu participarea administratorului provizoriu. În acest context, recurenta a invocat principiul *in dubio pro actione* și necesitatea interpretării normelor în sensul asigurării accesului efectiv la justiție, susținând că restituirea cererii pentru motive formaliste a împiedicat examinarea reală a situației patrimoniale a debitorului.

Totodată, recurenta a argumentat că procedura insolvabilității constituie un mecanism colectiv de protecție a creditorilor, care permite administrarea patrimoniului debitorului, contestarea actelor frauduloase sau preferențiale și după caz, atragerea la răspundere a membrilor organelor de conducere. În opinia sa, obligarea creditorului să recurgă exclusiv la procedura de drept comun ar putea face recuperarea creanței ineficientă, în condițiile în care debitorul aflat în incapacitate de plată ar putea dispune de activele sale, iar o eventuală hotărâre favorabilă ar deveni dificil sau imposibil de executat.

În continuare, recurenta a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la caracterul efectiv al accesului la justiție și la necesitatea executării efective a hotărârilor judecătorești, susținând că interpretarea dată de instanța de fond dispozițiilor Legii insolvabilității contravine scopului acesteia și poate conduce la afectarea dreptului creditorului asupra creanței sale, protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Recurenta a susținut că creanța reprezintă o valoare patrimonială și că restituirea cererii introductive a lipsit-o de mecanismele și garanțiile procedurii de insolvabilitate necesare pentru recuperarea efectivă a acesteia.

În consecință, recurenta a solicitat casarea încheierii instanței de fond, ca fiind emisă cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor legale și soluționarea chestiunii cu privire la admiterea spre examinare a cererii introductive în vederea verificării existenței stării de insolvabilitate a debitorului.

Aprecierea instanței de recurs

Analizând argumentele invocate în recurs în raport cu circumstanțele cauzei, Colegiul judiciar statuează că recursul declarat de avocatul Sîrbu Ion, în interesele SC „Emcom E&E” SRL urmează a fi respins, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central din 06 noiembrie 2025, din următoarele considerente.

Conform art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Potrivit art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei

certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Rezumativ, după cum rezultă din circumstanțele cauzei, între SRL „PRO Tenc Cons" și SRL „Emcom E&E" a fost încheiat un contract cu privire la executarea unor lucrări de tencuieli, respectiv invocând că potrivit actului de verificare a decontărilor reciproce din 12 august 2025, semnat de ambele părți, debitorul figura cu o datorie de 150.000 lei față de creditor, SRL „Emcom E&E" a înaintat cerere introductivă solicitând constatarea incapacității de plată și intentarea procedurii de insolvabilitate față de SRL „PRO Tenc Cons", aplicarea măsurilor de asigurare și validarea creanței sale în cuantum de 150.000 lei.

În materie de drept, instanța de recurs reiterează că potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) al Legii insolvabilității, cererea de intentare a procesului de insolvabilitate se examinează de către instanța de judecată (instanța de insolvabilitate) în conformitate cu competența jurisdicțională stabilită în Codul de procedură civilă şi în prezenta lege.

Conform art. 9 din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se intentează doar pe baza unei cereri de intentare a procesului de insolvabilitate (denumită în continuare cerere introductivă).

În conformitate cu art. 12 din Legea insolvabilității, dreptul de a depune cerere introductivă îl au: debitorul, creditorii, alte persoane indicate în prezenta lege.

Totodată, reieșind din prevederile art. 20 alin. (2) lit. a) din Legea insolvabilității, la cererea introductivă a creditorului se anexează documentele ce adeveresc obligaţiile debitorului faţă de creditor, mărimea datoriilor la aceste obligaţii, scadenţa obligaţiilor, temeiul intentării procesului de insolvabilitate potrivit art.10, alte documente care justifică cererea creditorului.

Potrivit prevederilor art.10 din Legea insolvabilității, intentarea unui proces de insolvabilitate presupune existenţa unui temei general sau special. Temeiul general de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în incapacitatea de plată a debitorului. Temeiul special de intentare a unui proces de insolvabilitate constă în supraîndatorarea debitorului în cazul în care acesta este persoană juridică responsabilă de creanţele creditorilor în limitele patrimoniului său. În acest caz, la baza evaluării patrimoniului debitorului trebuie pusă continuarea activităţii lui dacă acest fapt este posibil.

De altfel, art.2 din Legea insolvabilității, prevede că incapacitatea de plată constituie situația financiară a debitorului caracterizată prin incapacitatea lui de a își executa obligațiile pecuniare scadente, inclusiv obligațiile fiscale. Incapacitatea de plată este prezumată în cazul în care debitorul înregistrează datorii față de un singur creditor în sumă de peste 10 salarii medii pe economie și este în întârziere de plată mai mult de 60 de zile.

În contextul circumstanțelor reflectate supra, instanța de recurs reține că instanța de fond întemeiat a apreciat că cererea introductivă nu corespunde cerințelor art. 20 alin. (2) din Legea insolvabilității, de altfel, restituirea acesteia este conformă art. 22 alin. (1) din aceeași lege, care prevede restituirea fără examinare a cererii introductive întocmite cu încălcarea prevederilor art. 20 sau art. 17.

Instanța de recurs conchide că instanța de insolvabilitate a aplicat corect normele de drept material și procedural relevante, iar concluzia cu privire la neîntrunirea condițiilor legale pentru admiterea spre examinare a cererii introductive este justificată.

Totodată, instanța de recurs subliniază că restituirea cererii introductive nu privează creditorul de dreptul de a se adresa repetat instanței cu o cerere introductivă, în măsura în care vor fi întrunite condițiile prevăzute de lege și cererea va fi conformată cerințelor legale aplicabile. Respectarea acestor condiții la momentul sesizării instanței constituie o obligație procedurală a persoanei care se adresează justiției și urmărește asigurarea unei administrări eficiente și corecte a actului de justiție, prevenirea inițierii unor proceduri lipsite de temei legal și evitarea tergiversării examinării cauzei.

În aceeași ordine de idei Completul menționează că contrar susținerilor recurentei, dispozițiile art. 10 din Legea insolvabilității nu pot fi interpretate în mod izolat de prevederile art. 20 și art. 22 din aceeași lege, care reglementează în mod expres condițiile de formă și conținut ale cererii introductive, precum și consecințele nerespectării acestora.

Astfel, faptul că incapacitatea de plată reprezintă un temei general de intentare a procesului de insolvabilitate nu înseamnă că orice creditor, indiferent de cuantumul creanței invocate și de înscrisurile prezentate, poate sesiza instanța de insolvabilitate fără respectarea condițiilor speciale prevăzute de lege. Dreptul creditorului de a depune cererea introductivă este unul exercitat în condițiile și limitele stabilite de Legea insolvabilității.

În speță, creanța invocată de SRL „Emcom E&E” constituie 150.000 lei, iar potrivit Hotărârii Guvernului nr. 845 din 18 decembrie 2024, salariul mediu lunar pe economie, prognozat pentru anul 2025, constituie 16.100 lei. Prin urmare, pragul reprezentând 10 salarii medii pe economie constituie 161 000 lei.

Așadar, creanța invocată de SRL „Emcom E&E” în cuantum de 150.000 lei, este inferioară pragului legal de 161.000 lei, iar în asemenea condiții, instanța de recurs constată că la momentul depunerii cererii introductive, creditorul nu a prezentat înscrisuri care să confirme existența unei creanțe ce depășește cuantumul minim prevăzut de lege și, prin urmare, nu a demonstrat existența temeiului legal pentru intentarea procesului de insolvabilitate față de debitor.

Instanța de recurs nu poate reține argumentul recurentei potrivit căruia pragul de 10 salarii medii pe economie ar reprezenta exclusiv o prezumție a incapacității de plată și

că, în consecință, creditorul ar putea depune cererea introductivă indiferent de cuantumul creanței sale.

Prin urmare, recurenta confundă două planuri juridice distincte: pe de o parte, condițiile materiale cu privire la existența temeiului de intentare a procesului de insolvabilitate, iar pe de altă parte, condițiile legale pe care trebuie să le întrunească cererea introductivă pentru a putea fi examinată.

La această etapă procesuală, instanța nu a negat existența creanței de 150.000 lei și nici nu a soluționat definitiv problema incapacității de plată a debitorului. Restituirea cererii nu reprezintă o constatare a faptului că debitorul este solvabil și nici o soluționare a raportului obligațional dintre părți. Măsura a fost determinată de neconformitatea cererii introductive cu cerințele legale cu privire la sesizarea instanței de insolvabilitate.

De asemenea, argumentele recurentei referitoare la faptul că debitorul nu și-ar fi executat obligația de plată, nu ar fi răspuns somațiilor și nu s-ar fi prezentat la procedura de mediere nu pot înlătura cerința legală cu privire la conținutul și documentarea cererii introductive. Aceste circumstanțe pot prezenta relevanță pentru raportul obligațional dintre părți, însă nu substituie cerințele legale cu privire la demonstrarea temeiului și respectarea condițiilor de sesizare a instanței de insolvabilitate.

Totodată, instanța de recurs nu poate accepta susținerea potrivit căreia instanța de fond ar fi trebuit să admită cererea spre examinare pentru a verifica ulterior situația financiară a debitorului în perioada de observație, deoarece perioada de observație și activitatea administratorului provizoriu presupun, în mod necesar, existența unei cereri introductive care întrunește condițiile prevăzute de lege și care poate fi admisă spre examinare. Aceste etape nu pot fi utilizate pentru a suplini neîndeplinirea condițiilor legale de sesizare a instanței.

În același timp, instanța de recurs reține că potrivit art. 20 din Legea insolvabilității, creditorului îi revine obligația de a prezenta în cererea introductivă datele și înscrisurile necesare pentru confirmarea creanței și a temeiului de intentare a procesului de insolvabilitate. În cazul în care cererea este întocmită cu încălcarea cerințelor legale, art. 22 alin. (1) din aceeași lege impune restituirea acesteia fără examinare.

Prin urmare, restituirea cererii introductive în speță nu a fost rezultatul unei aprecieri discreționare a oportunității intentării procesului de insolvabilitate, ci consecința aplicării unei norme procedurale exprese. Instanța de fond a constatat că cererea nu corespunde cerințelor prevăzute de art. 20 din Legea insolvabilității și, în temeiul art. 22 alin. (1), a dispus în mod legal restituirea acesteia.

Nici invocarea principiului *in dubio pro actione* nu poate conduce la o altă concluzie, deoarece accesul la justiție nu exclude obligația persoanei care sesizează instanța de a respecta condițiile procedurale stabilite de lege. Dreptul de acces la instanță este garantat în condițiile legii, iar instituirea unor cerințe cu privire la

conținutul și documentarea cererii introductive urmărește buna administrare a justiției, prevenirea sesizării necorespunzătoare a instanței și asigurarea unui cadru procedural clar pentru examinarea cauzelor de insolvabilitate.

În acest sens, instanța de recurs reține că restituirea cererii introductive nu privează recurenta de dreptul de a-și valorifica creanța și nici nu constituie un impediment pentru depunerea unei noi cereri, cu respectarea cerințelor prevăzute de lege. Prin urmare, chiar instanța de fond a explicat că restituirea nu împiedică exercitarea repetată a dreptului de a sesiza instanța de insolvabilitate după înlăturarea neajunsurilor și conformarea cererii prevederilor legale.

Așadar, argumentele recurentei referitoare la scopul procedurii de insolvabilitate, protecția colectivă a creditorilor, riscul diminuării patrimoniului debitorului, executarea efectivă a creanței și protecția dreptului de proprietate nu sunt apte să înlăture aplicarea normelor procedurale imperative cu privire la condițiile de depunere a cererii introductive. Aceste argumente privesc, în esență, oportunitatea și eventualele consecințe ale intentării procedurii de insolvabilitate, însă nu infirmă faptul obiectiv că cererea depusă nu întrunea condițiile legale constatate de instanța de fond.

De asemenea, invocarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului privind accesul efectiv la justiție și protecția creanțelor ca bunuri în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție nu poate fi interpretată ca instituind un drept necondiționat al creditorului de a declanșa orice procedură judiciară fără respectarea condițiilor prevăzute de legislația națională. Cerințele procedurale în discuție urmăresc un scop legitim, sunt prevăzute de lege și nu privează recurenta de posibilitatea de a-și valorifica creanța pe căile legale disponibile.

În consecință, instanța de recurs constată că prima instanță a aplicat corect prevederile art. 20 și art. 22 din Legea insolvabilității nr. 149/2012, iar restituirea cererii introductive a fost dispusă în temeiul unei norme legale exprese, ca urmare a neconformării cererii cerințelor legale.

Suplimentar, Completul de judecată menționează că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (*cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995*).

Totodată, instanța de recurs accentuează că potrivit jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (*Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991*), pe când

în recursul declarat, la examinarea sumară a actelor cauzei, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Prin urmare, dat fiind faptul motivele invocate în recurs sunt neîntemeiate, având un caracter pur declarativ, iar încheierea contestată este legală și întemeiată, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de avocatul Sîrbu Ion, în interesele SC „Emcom E&E" SRL.

În conformitate cu prevederile art. 426 alin. (3), 427 lit. a), 428 alin. (1), 238-241 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de avocatul Sîrbu Ion, în interesele SC „Emcom E&E" SRL.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 06 noiembrie 2025, emisă la cererea introductivă depusă de avocatul Sîrbu Ion, în interesele SC „Emcom E&E" SRL, cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „PRO Tenc Cons".

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei